

Завршен је још један изузетно важан конкурс који се уклапа у нови распоред политичких и медијских снага након одржаних парламентарних избора. Приводи се крају подела политичког плена не само у јавним предузећима већ и у нашем медијском простору. Објављени су резултати изјашњавања чланова Управног одбора Политике о постављењу новог главног и одговорног уредника овог листа.

Ово постављење личи на именовање владиних чиновника, без обзира на то што је тако помпезно расписан конкурс. Као и много пута до сада, и поред великих и свечаних заклинања да политика и политичке странке неће имати пресудну улогу у постављењу главног и одговорног уредника нашег најзнаменитијег дневног листа, одиграна је још једна у низу псеудодемократских процедуралних фарси. Конкурс је и овога пута послужио као лажно покриће за постављење главног уредника, које је обављено телефонски, као у стара добра времена.

Сигурно је да се овако спроведен „демократски“ поступак не може означити као велика победа независног новинарства мада је и било веома неуверљивих покушаја. Након овог чиновничког постављења јасно је да је политика још једном однела превагу и да ће уредничко кормило бити у провереним политичким рукама, будући да ће европске интеграције и непрестано суочавање Срба с прошлошћу и злочинима почињеним у њихово име бити сада главне уређивачке смернице.

Тзв. Друга Србија и њени гласоговорници вероватно ће добити још једну медијску трибину за борбу против српског клерикализма и национализма. О томе сведочи недавно објављивање програмског текста Наташе Кандић у рубрици „Погледи“, у коме она изражава потребу да се извини свим Хрватима, Мађарима и Србима староседеоцима из Хртковаца и Голубинаца који су се држали заједно у време радикалског терора који је свесрдно подржавао Милошевићев режим, „специјално хвала на храбрости, солидарности и људскости у време када је најтеже било заштитити суседа несрпског порекла. Избеглице су улазиле у хрватске куће, није било случаја да су грешком ушли у српску кућу.“

Очигледно је да овај текст најављује да ће процес српског покајништва и одрицања од политике Милошевића бити у фокусу пажње нове уредничке концепције листа Политика. Јер то је лекција сузбијања и декомпозиције српског националног идентитета и усвајање језика политичке коректности, без којих се нећемо моћи приближити модерној европској заједници.

Међутим, веома је интересно да ниједна од организација које се тако жустро и истрајно боре за поштовање људских права и остваривање независних медија није нашла за сходно да реагује на потпуно пренебрегавање, ниподаштавање и грубо заобилажење већински изражене воље новинара Политике. Они су на интерном изјашњавању дали подршку другом кандидату, али је телефонско и политички дириговано изјашњавање валидније и меродавније. У разговорима о смени главног уредника Политике у више наврата је изражено опредељење да ће мишљење редакције и њен већински став бити од готово пресудног значаја. Ништа од тога није се десило. Зашто се онда организује та „демократска“ фарса, које очигледно никога не обавезује? Лицемерство и политичка хипокризија показали су још једном своје право и разорно лице.

Није се огласило ни увек будно Независно удружење новинара Србије, које је морало да заштити достојанство новинарске професије и стане у одбрану већинског става редакције Политике. Нису реаговале ни политичке странке либерално демократске и проевропске оријентације. Постављење очигледно политички прихватљивог кандидата прихваћено је уз општи консензус.

Једино је важно да лист Политика неће бити више упориште добрих српских националиста, који сматрају да демократија и национализам нису неумитно супротстављени. Како је то говорио искрени демократа Борислав Пекић: „Демократија и Нација – да! Демократија или Нација – не.“

11. новембар 2008.